

2

únor
2011

Košířský farní list

ÚNOR

SIMEON A SPASITEL

Vedl jsem rozhovor s jedním známým na náboženské téma. Když jsem mu během této debaty sdělil, jak je to se synovstvím Pána Ježíše, kdo je vlastně jeho Otcem, prohlásil povzneseně: „Ta církev má na všechno jasnou odpověď“.

Jak se to vezme. Církev nemá jasnou odpověď na řešení ekonomické krize, nemá recept na vyřešení složité politické situace v Iráku, Afganistanu nebo v jiné zemi na světě, neurčuje, co má udělat fotbalová Slávie, aby nepropadla do druhé ligy nebo jakého dirigenta si má vybrat Česká filharmonie. To všechno jsou věci, které s mnoha dalšími záležitostmi nespádají do její kompetence. Její poslání je jiné. Má totiž poskytovat jasná sdělení, která se týkají nezákladnějších životních problémů, které souvisejí se životem a spásou člověka. Její určení je tedy především soteriologické tedy spásonosné. Jejím úkolem je být „všeobecnou svátostí spásy“. Má být viditelným znamením spásy a má ke spáse pomáhat a vést. Proto sděluje pravdu o lidské přirozenosti, svobodě lidské osoby, mravním řádu a odpovědnosti člověka za jeho naplňování, o smyslu a cíli lidské existence, o nesmrtelném určení člověka a o věčné blaženosti v Bohu. Tyto otázky však řeší také filosofie, založená na kvalitním metafyzickém základě. Církev na jejich hodnotné propracování navazuje a poskytuje souhrn Bohem zjevených pravd, které předkládá k svobodnému přijetí ve víře. Tyto

pravdy přesahují schopnosti přirozeného rozumu, ale neprotiřečí mu. Jde např. o existenci jednoho Boha ve třech osobách, božství Ježíše Krista a jeho přítomnost v eucharistii a jiných svátostech, jeho podivuhodné spásonosné utrpení a slavné vzkříšení, příslib jeho druhého příchodu a další pravdy o Duchu sv., Panně Marii a církvi ve spojení se životem Trojjediného Boha. V těchto věcech církev netápe, nepochybuje, ale má naprosto jasné stanovisko.

V listě Židům je v souvislosti s rozsáhlou obhajobou Krista Velekněze Nové smlouvy a s výkladem jeho Nejsvětější oběti připomenuto veliké zaslíbení, které by jinak nemělo smysl. Týká se vstupu na místo Božího odpočinku, nebe, které se nám Kristovou obětí otevřelo. Dnešní člověk po nebi často ani netouží. Nechce být v pekle, ale ani v nebi. Je mu často dobře na světě, kde si užívá blahobytu a je spokojený. Pozemské požitky se snaží vystupňovat nebo alespoň udržet co nejdéle. Když mu jsou vlivem nemoci nebo stáří odepřeny, najde si řešení

třeba v sebevraždě.

List Židům varuje: „Proto se bojme, aby snad někdo z vás nemyslel, že se tam nemůže dostat“ (Žid 4,1-5). Bezbožnost, nevěra v zaslíbení je uvedena jako důvod k vážným obavám. Jako argument k oprávněnosti této obavy je uveden odkaz na starozákonní Izrael, který takto selhal na poušti: „Jim nic nepomohlo, že to slyšeli: pouze to vyslechli, ale scházela jim při tom víra. Na toto místo

odpočinku totiž vejdemo, jen když věříme, jak to Bůh řekl: 'A tak jsem ve svém hněvu přísahal: Nevejdou na místo, kde by si u mě mohli odpočinout.'

Tento odstrašující příklad má vést k opačnému postoji: „Pospěšme si tedy, abychom vešli na to místo odpočinku; ať nikdo nepodlehne takovému příkladu neposlušnosti“(Žid 5,11).

Na svátek „Uvedení Páně do chrámu“ (dříve slavnost Očišťování Panny Marie) 2. února, vystupuje v chrámu spravedlivý a bohobojný muž, který očekával trpělivě potěšení Izraele (Lk 2,25). Od Ducha svatého dostal sdělení, že nezemře, dokud neužije Pomazaného Páně (Lk 2,26). Tato slova zřejmě naznačují, že jakmile uvidí Krista, ztratí smrt svůj osten. Stařec vzal Dítě do svého náručí a zvolal pln radosti: „Nyní propouštíš, Pane, svého služebníka, podle svého slova v pokoji, neboť mé oči viděly tvou spásu, kterou jsi připravil přede všemi národy: světlo k osvícení pohanů a k slávě tvého izraelského lidu“ (Lk 2, 29-32).

Stařec Simeon je příkladem věřícího, který přijal zaslíbení a nesl je v důvěře a oddanosti ve svém srdci. Těšil se na místo odpočinku, který mu připravil jeho Stvořitel a Spasitel.

Fulton Sheen o něm píše: „Podobal se strážci, určenému k tomu od Boha, aby čekal na světlo. Když se objevilo, byl připraven zapřít své „nyní propouštíš svého služebníka...“ V chudém dítěti, které přinesli chudí lidé, kteří obětovali chudé dary, objevil Simeon Bohatého. Když tento stařec držel Krista v náručí, nepodobal se onomu starci, o němž vypráví Horác. Nedíval se totiž zpět, ale dopředu, do budoucnosti, ovšem nejen do budoucnosti vlastního národa, ale do budoucnosti všech pohanských kmenů, všech národů na celé zeměkouli. Stařec, - při západu svého vlastního slunce života, mluví o začátku slunce světa. Když se pro starce skláněly stíny, sliboval nový den. Dříve viděl Spasitele už vírou, nyní mohl už zavřít oči, neboť uvidět už nic vznešenějšího nemohl“ (F. Sheen: Život Kristův).

Těžiště a vyvrcholení našeho křesťanského života není v tomto světě, ale na věčnosti, v dovršení naší spásy. Proto se náš život nemá vyčerpávat ohlížením do minulosti, ale máme prožívat radostnou přítomnosti, která je prosycena nadějí vzhledem k budoucímu dobru. Zvláště v eucharistii už vidíme pohledem víry Toho, který je Spásou a Světlem našeho života.

P.L.

Liturgický kalendář

Únor 2011

2. středa	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. čtvrtek	Sv. Ansgara, biskupa Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
4. pátek	První pátek v měsíci
5. sobota	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. NEDĚLE	5. neděle v mezidobí
8. úterý	Sv. Jeronýma Emilianiho Sv. Josefíny Bakhity, panny
10. čtvrtek	Památka sv. Scholastiky, panny
11. pátek	Panny Marie Lurdské Světový den nemocných
13. NEDĚLE	6. neděle v mezidobí
17. čtvrtek	Sv. Alexia a druhů, řeholníků Sv. Evermoda, biskupa
20. NEDĚLE	7. neděle v mezidobí
21. pondělí	Sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
22. úterý	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
23. středa	Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka
27. NEDĚLE	8. neděle v mezidobí

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 5. a 19. února po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Pomazání nemocných

Svátost pomazání nemocných bude udělena při společném slavení bohoslužeb v kostele Nejsvětější Trojice v 17,30 hod. na Světový den nemocných v den památky P.M. Lurdské v pátek 11. února. Prosíme všechny případné zájemce, aby se předem osobně přihlásili u P. Lohela v sákrstii. Přípravě na tuto svátost bude věnována pozornost v mešních promluvách předchozích dnů 9. a 10. února. Soustavné seznámení v písemné formě obsahoval farní list na prosinec 2010 v okénku víry.

Setkání farní rady

V pátek 11. února bude po večerní mši sv. pravidelné setkání farní rady v domečku u kostela Nejsvětější Trojice. Zváni jsou také farníci, kteří by rádi uvedli nové podněty pro život farnosti. Mohou je však také poslat písemnou formou.

Modlitba růžence

3. února na první čtvrtek v měsíci bude od 17,00 hod. společná modlitba růžence v zimní kapli sv. Václava za duchovní obnovu farnosti

5. února na první sobotu v měsíci bude od 17,00 hod. společná modlitba růžence v zimní kapli sv. Václava za kněze.

Další úmysly modliteb mohou být vkládány do modliteb posvátného růžence každou středu a pátek v 17,00 v kostele Nejsvětější Trojice.

Hra o Matce Tereze z Kalkaty

14.2.2011 se koná na scéně ROXY/NOD v Dlouhé ulici poslední představení hry o Matce Tereze z Kalkaty. Scénář napsala a jednu z postav hraje naše farnice paní Lucie Trmíková. Vřele doporučujeme!

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor

- 1. Aby se manželství a rodina těšily všeobecné vážnosti a aby byl uznáván jejich nezastupitelný přínos celé společnosti.**
- 2. Aby křesťanská společenství v oblastech zvláště postižených nemocemi přinášela trpícím lidem svědectví o Kristově přítomnosti.**
- 3. Aby se v nás všech prohlubovalo poznání, že křtem jsme byli zachráněni od hříchu a získali důstojnost Božích dětí.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů konané dne 14. ledna 2011

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Stanislav Hojek, Jan Nekula st., Vladimír Suchý, Ondřej Vaněček, Petr Zborník

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Vít Bobysud sežene firmu na opravu plotu, poničeného vandalským útokem.

Stanislav Dobeš požádá na odboru životního prostředí ÚMČ Prahy 5, aby zajistili ostříhání křovin u zábradlí veřejné komunikace, která umožňuje přístup ke kostelu.

Bude dokoupeno ruční nářadí na odklízení sněhu.

Stanislav Dobeš věnuje farnosti funkční mechanický šicí stroj, upotřebitelný pro krejčovské opravy; prozatím bude umístěn v depozitáři na oratoři u varhan.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Plánovaná revize vytápěcího systému kostela se uskuteční po topné sezoně.

3. Farní život a všeobecná rozprava

Po domluvě s P. Jendou Dlouhým se plánuje návštěva farnosti z Mníšku pod Brdy v naší farnosti.

Farnost děkuje prostřednictvím výboru SPKK Václavovi Drábovi a skautům za Betlémské světlo a Tříkrálovou sbírku ve které se vybralo 10 489 Kč.

Otec Lohel přihlásí košířské kostely do akce „Noc kostelů 2011“, která se uskuteční v pátek 27. května 2011.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý únorový pátek, to je 11. dne toho měsíce na obvyklém místě.

Zapsal *Ondřej Vaněček*

Svatý Evermod, biskup – památka 17. února

V měsíci únoru máme opět příležitost se seznámit se světcem premonstrátského řádu. Svátý Evermod se narodil v belgické provincii Henegavsku okolo r. 1100. Když vyslechl kázání sv. Norberta, byl tak ovlivněn osobností i slovy tohoto apoštolského muže, že opustil všechno a připojil se k němu v r. 1120. Stal se jedním z jeho nejoddanějších žáků. Pravděpodobně ho následoval do Antverp a později do Magdeburgu. Na kněze ho vysvětil pravděpodobně sám sv. Norbert. Určitě byl přítomen, když sv. Norbert proměnil kolegiátní kapitulou Panny Marie v Magdeburgu na řádové společenství. Evermod zůstal Norbertovým průvodcem až do jeho smrti v r. 1134. Byl přítomen u jeho úmrtního lůžka a potom se postaral

o to, aby sv. Norbert byl pohřben v klášteře Panny Marie v Magdeburgu.

Když Emelric, probošt z Gottesgnaden, podnikl pouť do Svaté země, byl Evermod jmenován jeho zástupcem a provizorem komunity. Evermod byl proboštem v Gottesgnaden od r. 1134 do r. 1138. Příslušel k přísnější řeholi sv. Augustina, „ordo monasterii“ a šel v Norbertových stopách v oblastech reformy kléru a v cestě za obrácení Vendů (to byl jeden z kmenů polabských Slovanů). Když se magdeburský probošt Wigger stal biskupem v Brandenburgu, byl Evermod zvolen proboštem u Panny Marie v Magdeburgu a působil tam do r. 1154. V této funkci založil premonstrátská opatství v Havelbergu, Jerichowě, Quedlinburgu a Pöhlde. Když byla obnovena diecéze v Ratzeburgu v r. 1154

(kdysi existující, ale pak zcela zničená Vendy 1066) stal se Evermod jejím prvním biskupem a proměnil nově zřízenou katedrální kapitolu na kapitolu premonstrátskou. Nebylo to pro něj lehké, protože byl hmotně a politicky závislý na mocném bavorském a saském knížeti Jindřichu Lvovi, jehož protivníkem byl arcibiskup Hartwig z Hamburku a Brém, který si nárokoval práva metropolitity nad Ratzeburgem a byl oponentem biskupů, kteří byli členy řádů. Sám Evermod byl pak vysvěcen na biskupa arcibiskupem Arnolfem z Mohuče. Kníže Jindřich dal Evermodovi ostrov a zámek, aby vybudoval katedrálu a klášter. Okolo pak vzniklo město Ratzeburg. Evermod v apoštolském nadšení cestoval celou diecézí, hlásal Boží slovo a stal se pro svůj lid světlem pravdy. Obrácení pohanských Vendů, kteří tvořili většinu v jeho diecézi, bylo jeho první starostí. Ale podnikl misijní cestu i do Norska a Holštýnska. Příští generace, i mezi protestanty, mu daly titul Světlo Sasů a Apoštol Vendů. Jeho diecéze byla

dobře organizována a členové kapitolu byli jeho řádoví spolubratři.

Starý a zeslabený velkou námahou, zemřel Evermod jako ratzeburský biskup 17. února 1178. Jeho episkopát trval 24 let. Byl pohřben v presbytáři románské katedrály v Ratzeburgu. Jeho úctu potvrdil papež Benedikt XIII v r. 1728. Jméno Evermod je v premonstrátském řádu často používáno jako jméno řádové .

Nyní leží Ratzeburg na území hamburské diecéze.

Všemohoucí věčný Bože, který jsi učinil svého biskupa sv. Evermoda společníkem sv. Norberta a věrným služebníkem svého království, modlíme se, abychom také my stáli pevně ve svém úmyslu a mohli tak hlásat Tvou slávu. Prosíme o to skrze Tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, který s Tebou žije a kraluje v jednotě s Duchem svatým na věky věků. Amen. (*Modlitba z internetových stránek řádu premonstrátů.*)

Podle pramenů z internetu, hlavně stránek www.premontre.org.

M.P.

Posvátná hora Athos, putování po mnišském státě.

V polovině ledna proběhla v budově Městského úřadu v Hostivicích vernisáž výstavy fotografií s výše uvedeným názvem. Této události se zúčastnilo i několik košířských farníků. Aktivně to byl Jaroslav František Dráb, člen Tomášského dechového kvinteta které zahajovalo vernisáž provedením několika barokních i soudobých skladeb pro dechové nástroje.

Slovem uvedl výstavu Tomáš Svoboda, který se spolu s bratrem Pavlem, tvůrcem fotografií Janem Junou a P. Vojtěchem Eliášem výpravy do Řecka zúčastnil. Uvedl některé technické detaily cesty, např. jak je regulován vstup do mnišského státu a to nejen co se týče denního počtu návštěvníků, ale i jejich náboženské příslušnosti (pravoslavní mají přednost). Dosud praktikovanou regulí je zákaz vstupu žen na území mnišského státu.

P. Vojtěch promluvil krátce o historii východní křesťanské církve, byzantské liturgii a umění a východním mysticismu, který je u východních křesťanů významným prvkem v jejich víře.

Vystavené fotografie Jana Juny dokumentovaly nejen přírodní krásy řeckého poloostrova, nádhery a zvláštní architekturu mnišských klášterů a chrámů, ale do určité míry i život tamních mnichů (ti se velmi neradi, jen výjimečně, nechávají fotografovat).

Podávané pohoštění bylo stylově řecké - zelenina, olivy černé i zelené, sýr, kokosové sladkosti a co ocenili zejména přítomní pánové - typický tvrdý alkohol Ouzo.

Krátce o historii Posvátné hory Athos a mnišském státu napsal pro košířské farníky a několika svými obrázky doprovodil Jan Juna, kterému za to velmi děkujeme.

Podivuhodná místa Evropy – Svatá hora Athos

Athos, oficiálně Svatá hora, je mnišská republika, ležící na nejvýchodnějším ze tří „prstů“ poloostrova Chalkidiki v řecké Thesálii. Je to jedno z nejvýznamnějších center východního křesťanského ritu. Jeho tradice sahá až do 4. století, kdy se na úpatí hory Athos objevují první poustevníci. Svoji jedinečnost však získává až na konci 9. století, kdy je byzantským císařem prohlášen za sídlo mnichů a poustevníků. Roku 963 (rok se udává podle dokončení klášterního kostela) zde byl založen první klášter, v němž byla praktikována cenobitská regule – Velká Lávra. V průběhu následujících 100 let je postaveno de facto všech 20 klášterů, které dodnes na Athosu fungují.

Roku 1046 získává Athos definitivně svoji jedinečnost. Císařský dekret totiž zakazuje přístup na Athos ženám, poprvé je nazýván Svatou horou a definitivně se stává výlučně mnišským územím. Jsou definována pravidla pro život na tomto území, která platí dodnes. Je určeno, že bude právě dvacet klášterů a je definována jejich hierarchie. Stanoven je i způsob spravování celého Athosu (samospráva a podobné věci). Téměř tisíciletá tradice a neměnnost těchto pravidel a možnost soustředit se výlučně na duchovní věci a klášterní život daly vzniknout mnohým literárním a uměleckým skvostům, které jsou v kláštřích s věkou péčí uschovávány jako největší poklady.

Rytmus života byl vždy dán podmínkami okolního světa. V dobách míru se klášterům dařilo lépe, v období turecké nadvlády hůře. Špatné období zakusila Svatá hora v časech, kdy se na Athos dostali katolíci. Dnes zažívá Athos období obnovy a budování. Počet mnichů vzrůstá, kláštery se opravují.

Život na Athosu se za posledních 1000 let v zásadě změnil velice málo. Sice zde jezdí auta, v kláštřích jsou telefony a faxy, počítače zde také mají své místo. Ale běžného života mnichů se de facto nedotknou. Rytmus jejich života se nadále řídí byzantským časem, stále používají Juliánský kalendář (a tedy „zaostávají“ za naším kalendářem o téměř dva týdny). Ve všech kláštřích je opět praktikována cenobitská regule (veškerý život mnichů je řízen klášterem).

Blahopřejeme

V únoru oslaví krásné, hezky kulaté výročí narození, maminka našeho duchovního otce a správce košířské farnosti P. Lohela, paní **Soňa Klinderová**.

Maminky kněží mají velký podíl na kněžském povolání svých synů. Zřikají se některých životních radostí, např. potěšení z vnoučat a části rodinného života. Širokou rodinu jim často s láskou vytváří farní společenství. Tak je tomu i v případě naší oslavenkyně, která se stala součástí společenství kolem oltáře, kde její syn slaví oběť Nejsvětější.

Maminko Soňo, přejeme Vám ze srdce, abyste mohla ve zdraví trávit ještě mnoho dalších let v našem středu a děkujeme Vám, že jste nám darovala svého syna, který s láskou slouží našemu společenství i Vám.

Vaši vděční košířští farníci.

P.S. A pořád se na nás všechny tak hezky usmívejte - tak jak to dovedete jenom Vy
(i když třeba někdy tělo zlobí a do smíchu Vám zrovna není).

OKÉNKO HUMORU

V Ě K K M E T S K Ý

Kdo nikdy nemocen nebyl, dosahuje obyčejně vysokého věku, a protož hledíme, uchrániti se před nemocemi a tak můžeme dosáhnouti vysokého věku. Výtržnosti v živobytí jakéhokoli způsobu, nestřídmost v jídle, pití a pohlavní obcování, bída a nouze, duševní trápení, pálené nápoje u velké míře - to vše přivádí kmetství záhy. V kmetství se z těla více trátí než tělo přijímá a tak pozbývají ústrojí tělesná síla a pružnosti, nemohouce tak dobře sloužiti jako dříve. Tělo hubne, páteř se křiví, kůže je suchá, vetchá, vráskovitá, lupin více, hlava se třese a klesá k hrudi, vlasy šediví, zuby padají, mozek se trátí a voda se v něm tvoří, smyslové jsou slabší, tepny jsou tuhé, dech se krátí, paměť je slabá.

Kmet, může-li, hledíž sobě pohodlí tělesného, pij dobré víno mírně, chraň se nepříjemného pohnutí mysli a chlípných myšlenek. Děti a vnukové necht' obveselují samotu jeho.

Potrava buď živná, dobré polívky, vejce naměkko, sekaná masa, dobré jitrnice a uzenky, zvěř, drůbež, pivo, mléko, bílá káva, víno, to jsou kmetům příhodné věci, arciť jen zámožnějším, chudí musí se obmeziti jak mohou. Nějakou žemličku, ano i zde onde kůře, slepici nebo něco podobného z masa, skleničku dobré pálenky neb pivo - to nalezne každý hodný syn i hodná dcera pro svého staříckého otce neb matku. Zvláště k večeri necht' kmetové málo jídají a po obědě at' vždy podřímají.

Teplé koupele a v nich náležitě šoustání kůže, mydlení aby se lupiny odmočily, jsou v kmetském věku velmi důležité.

Byl-li člověk ve všem požívání střídmý, tak může dobu mužnosti hodně prodloužiti, jak vidíme na mnohých kmetech, kteří důkladně pracují až do roku šedesátého, ano i sedmdesátého věku svého.

Domácí lékař (učení o člověku ve stavu zdravém a chorobném) sepsal Dr. Jos. Pečírka v r. 1886

Publikaci objevil a pro čtenáře Farního listu tuto kapitolu připravil Karel Pávek. Další budou následovat.

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOSTI K SLUŽBĚ SPOLEČENSTVÍ

SVÁTOST KNĚŽSTVÍ

322. Co je to svátost kněžství (svěcení)?

Je to svátost, skrze kterou pokračuje v církvi nadále až do konce časů poslání, které Kristus svěřil apoštolům.

323. Proč se tato svátost nazývá „ordinace“ (svátost duchovního stavu)?

Slovo *ordo* označuje církevní stav, do něhož se vstupuje prostřednictvím zvláštního svěcení („ordinatio“), které skrze zvláštní dar Ducha Svatého uschopňuje vykonávat ve jménu Kristově a jeho autoritou *posvátnou moc* k službě Božimu lidu.

324. Jaké místo zaujímá svátost kněžství v Božím plánu spásy?

Ve Staré smlouvě nacházíme předobrazy této svátosti ve službě levitů, v Áronově kněžství a v ustanovení sedmdesáti „starších“ (Num 11,25). Tyto předobrazy jsou naplněny v Ježíši Kristu, který je skrze svou obět' na kříži „jediný prostředník mezi Bohem a lidmi“ (1 Tim 2,5), „velekněz podle řádu Melchizedechova“ (Žid 5,10). Kristovo jediné kněžství je zpřítomňováno služebným kněžstvím.

325. Kolik stupňů má svátost kněžství?

Existují tři stupně svátosti kněžství, které jsou nenahraditelné pro organickou strukturu církve: biskupství, kněžství a jáhenství.

326. Jaký účinek má biskupské svěcení?

Biskupské svěcení uděluje zvláštním vylitím Ducha svatého plnost svátosti kněžství, činí biskupa právoplatným nástupcem apoštolů a zařazuje ho do biskupského sboru, v němž spolu s papežem a ostatními biskupy sdílí péči o celou církev, a dává poslání učit, posvěcovat a vést.

327. Jaké poslání vykonává biskup v místní církvi, která mu byla svěřena?

Biskup, jemuž byla svěřena místní církev, je viditelným principem a základem jednoty této církve, v níž jako Kristův zástupce vykonává pastýřské poslání za pomoci svých kněží a jáhnů.

328. Jaké účinky má kněžské svěcení?

Pomazání ducha Svatého vtiskuje knězi nezrušitelné duchovní znamení, jímž ho připodobňuje Kristu knězi a uschopňuje ho jednat jménem Krista – hlavy. Kněz je posvěcen, aby jako spolupracovník biskupa hlásal evangelium, aby slavil bohoslužby, především eucharistii, z níž jeho služba čerpá sílu, a byl pastýřem věřících.

329. Jakým způsobem vykonává kněz svou službu?

Všeobecné poslání, k němuž je posvěcen, vykonává kněz v místní církvi, ve svátostném bratrství s ostatními kněžími, kteří vytvářejí „kněžstvo“ a ve společenství s biskupem a v závislosti na něm nesou odpovědnost za místní církev.

330. Jaké účinky má jáhenské svěcení?

Jáhen je připodobněn Kristu, služebníku všech. Je posvěcen pro službu církve, kterou vykonává pod pravomocí svého biskupa v oblasti služby slova, bohoslužby, duchovní správy a služby lásky.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klíndera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné